

Europamur Alimentación SA (věc C-295/16)

Datum rozhodnutí: 19. října 2017

Závěr: Právo EU brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, které obsahuje všeobecný zákaz nabízet ke koupi nebo prodávat zboží se ztrátou, v němž jsou obsaženy důvody, pro které se lze od tohoto zákazu odchýlit a které jsou založeny na kritériích, jež v příslušné směrnici nejsou uvedena.

Skutkové okolnosti: Společnost Europamur prodává coby velkoobchodník výrobky pro domácnost a potraviny do supermarketů a místních obchodů, které jsou přímými konkurenty velkých řetězců supermarketů. Vzhledem k tomu, že je společnost Europamur součástí nákupní centrály, může svým zákazníkům maloobchodníkům nabízet výrobky za výhodné ceny, kterými mohou uvedeným řetězcům konkurovat. Rozhodnutím ze dne 23. února 2015 regionální správní orgán uložil společnosti Europamur pokutu ve výši 3001 eur, jelikož tím, že prodávala se ztrátou některé výrobky, které uváděla na trh, porušila zákaz podle článku 14 LOCM. Regionální správní orgán odůvodnil toto rozhodnutí úvahami týkajícími se zejména ochrany spotřebitele. Předně konstatoval, že slevy „nesmí narušit náležitý postup uzavírání smlouvy v neprospěch spotřebitelů a zákazníků, pokud jde o skutečnou výši cen určitého podniku nebo provozovny“. Dále zohlednil „společenský význam deliktu, které se dotýká všech obchodníků a spotřebitelů v regionu Murcie [...], neboť porušitel sleduje několik hospodářských cílů, přičemž jedním z nich je i tvorba nabídek, které slouží jako návnada nebo lákadlo u takových výrobků, o jaké se jedná v dané věci, s cílem spotřebitele motivovat ke koupi výrobků nebo služeb téže provozovny, jakož i se skrytým záměrem odradit nebo vyloučit ostatní soutěžitele“. Při stanovení výše sankce nakonec zohlednil kritérium „závažné újmy způsobené zájmům spotřebitelů“ ve smyslu článku 55 regionálního zákona 11/2006. Naproti tomu neupřesnil, do jaké míry jednání společnosti Europamur konkrétně poškodilo zájmy spotřebitelů, jelikož podle převládajícího výkladu článku 14 LOCM je prodej se ztrátou sám o sobě s to způsobit újmu spotřebitelům a zákazníkům.

Právní stránka: Jelikož směrnice o nekalých obchodních praktikách plně harmonizuje pravidla týkající se nekalých obchodních praktik vůči spotřebitelům, nemohou členské státy, jak to výslovně stanoví článek 4 této směrnice, přijmout více omezující opatření, než jsou stanovena v této směrnici, a to ani za účelem dosažení vyšší úrovně ochrany spotřebitele. V projednávaném případě je nesporné, že prodej se ztrátou se podle vnitrostátního ustanovení dotčeného ve věci v původním řízení sám o sobě považuje za nekalou obchodní praktiku a vnitrostátní soudy nemohou s ohledem na skutkové souvislosti každého případu určit nekalý charakter uvedeného prodeje ve světle kritérií formulovaných v článcích 5 až 9 směrnice o nekalých obchodních praktikách. Sporné není ani to, že obě výjimky ze zákazu prodeje se ztrátou zakotveného v článku 14 LOCM vycházejí z kritérií, která tato směrnice neupravuje. Přitom platí, že členské státy nemohou vymezit jiná kritéria, než jsou kritéria uvedená v článku 5 zmíněné směrnice, a přijmout více omezující opatření, než jsou stanovena touto směrnicí. Mezi zakázaná více omezující opatření patří i obrácení důkazního břemene ve smyslu článku 14 LOCM. Vzhledem k tomu, že prodej se ztrátou nepatří mezi praktiky uvedené v příloze I směrnice o nekalých obchodních praktikách, před uložením sankce za porušení zákazu takového prodeje se ztrátou musí být provedena analýza „nekalé“ povahy uvedeného prodeje zohledňující skutkové souvislosti každého případu, a to ve světle kritérií formulovaných v článcích 5 až 9 této směrnice, a uložení této sankce nemůže vycházet z domněnky, kterou by měl obchodník vyvrátit.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 23. dubna 2009, *VTB-VAB a Galatea*, C-261/07 a C-299/07, EU:C:2009:244, ze dne 14. ledna 2010, *Plus Warenhandelsgesellschaft*, C-304/08, EU:C:2010:12.

Relevantní právní úprava: Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu.

I. (věc C-195/16)

Datum rozhodnutí: 26. října 2017

Závěr: Právo EU *nebrání právní úpravě členského státu, která tomuto státu umožňuje, aby odmítl uznat osvědčení prokazující existenci řídičského oprávnění, které bylo jeho držiteli vystaveno jiným členským státem, pokud uvedené osvědčení nespĺňuje požadavky na vzor řídičského průkazu uvedený v této směrnici, a to i v případě, že držitel tohoto osvědčení splnil požadavky pro vydání řídičského průkazu uložené příslušnou směrnicí.*

Skutkové okolnosti: Dne 15. května 2015 byl pan I, který má bydliště ve Francii, zadržen na území obce Kehl (Německo) při řízení vozidla spadajícího do skupiny B na veřejné komunikaci. Dotyčný měl u sebe platný občanský průkaz a osvědčení o zkoušce za účelem získání řídičského průkazu (dále jen „CEPC“), tedy dočasný doklad, který je vystaven v zásadě každému žadateli, jenž ve Francii úspěšně složil teoretickou a praktickou zkoušku z řízení motorového vozidla spadajícího do skupiny B a který na území Francie podle francouzských právních předpisů plně nahrazuje ve vztahu k příslušným orgánům řídičský průkaz až po dobu čtyř měsíců od okamžiku složení praktické části zkoušky. Je nesporné, že ke dni zadržení ještě nebyl panu I vydán příslušnými francouzskými orgány finální řídičský průkaz. Jelikož mělo státní zastupitelství v Offenburgu v Německu za to, že platnost CEPC je omezena na území Francie, a že pan I proto nedisponoval v době skutkových okolností zahraničním řídičským oprávněním, které by mu umožňovalo řídit motorové vozidlo v Německu podle § 28 a násl. FeV, podalo návrh k okresnímu soudu v Kehl, aby panu I uložil trestním příkazem peněžité trest za přečin spočívající v řízení bez řídičského oprávnění ve smyslu § 21 StVG.

Právní stránka: Platí sice, že v daném případě směrnice 2006/126 stanoví pouze minimální harmonizaci vnitrostátních ustanovení, která se týkají podmínek, za kterých může být řídičský průkaz vydán, avšak tato směrnice zajišťuje úplnou harmonizaci dokladů prokazujících existenci řídičského oprávnění, které členské státy musí uznat podle čl. 2 odst. 1 této směrnice. Kromě toho je třeba konstatovat, že byť směrnice 2006/126 stanoví minimální požadavky pro vydávání řídičských průkazů, neupravuje administrativní postup vydávání těchto řídičských průkazů. Je tedy na členských státech, aby stanovily uvedený postup, konkrétně aby určily okamžik, ke kterému musí být řídičský průkaz

vydán žadateli, který splnil tyto minimální požadavky. V této souvislosti i za okolností, kdy mezi členskými státy existuje rozdíl v postupech vydávání řídičských průkazů, nemůže odmítnutí členského státu uznat takový doklad vydaný jiným členským státem, kterým má být prokázáno řídičské oprávnění, jako je CEPC dotčené ve věci v původním řízení – pokud tento doklad nespĺňuje požadavky na vzor řídičského průkazu uvedený ve směrnici 2006/126 – porušit obecnou zásadu zákazu diskriminace zakotvenou v článku 18 SFEU, ani právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států přiznané občanům Unie v článku 21 SFEU nebo základní svobody zaručené v člancích 45, 49 a 56 SFEU. Rozdílné zacházení s žadateli o řídičských průkaz, kteří mají bydliště v Německu a ve Francii, totiž nevyplývá z diskriminačních postupů v jednom či druhém z těchto členských států, ale je důsledkem rozdílných pravidel pro administrativní postupy v uvedených členských státech existujících v neharmonizovaném kontextu. Je třeba připomenout, že za současného stavu unijního práva stanoví směrnice 2006/126 pouze minimální harmonizaci určitých věcných požadavků pro vydání řídičského průkazu uvedeného v článku 1 této směrnice.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 1. března 2012, *Akyiiz*, C-467/10, EU:C:2012:112, rozsudky ze dne 12. července 2005, *Schempp*, C-403/03, EU:C:2005:446, a ze dne 29. listopadu 2011, *National Grid Indus*, C-371/10, EU:C:2011:785.

Relevantní právní úprava: Článek 2 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES o řídičských průkazech a články 18, 21, 45, 49 a 56 SFEU.

Tünkers France (věc C-641/16)

Datum rozhodnutí: 9. listopadu 2017

Závěr: *Soud, který zahájil úpadkové řízení, není příslušný k rozhodování o žalobě na náhradu škody způsobené nekalou soutěží, kterou se nabyvateli odvětví činnosti nabytého v rámci úpadkového řízení vytýká, že neoprávněně vystupoval jako subjekt zabezpečující výhradní distribuci zboží vyráběného dlužníkem.*

Skutkové okolnosti: Expert Maschinenbau GmbH, společnost založená podle německého práva, vyráběla materiály pro automobilový průmysl, jejichž distribuce ve Francii byla udělena na základě výhradní smlouvy společnosti Expert France. Dne 14. července 2006 soud v Darmstadtu v Německu zahájil

úpadkové řízení vůči společnosti Expert Maschinenbau a ustanovil správce majetkové podstaty. Dne 13. září 2006 uvedený správce majetkové podstaty uzavřel se společností TM předběžnou dohodu o převodu, ve které bylo stanoveno, že poslezně uvedená společnost převezme odvětví činnosti společnosti Expert Maschinenbau. Dne 22. září 2006 uvedený správce majetkové podstaty převedl uvedené odvětví činnosti na společnost Wetzel Fahrzeugbau GmbH, společnost založenou podle německého práva a dceřinou společností TM. Společnost TM vyzvala v dopisech ze dne 19. září 2006, jakož i ze dnů 24. a 27. října 2006 zákazníky společnosti Expert France, u nichž vystupovala jako nabyvatel společnosti Expert Maschinenbau, aby se napříště obraceli na ni za účelem provádění objednávek. Společnost Expert France, která měla za to, že tento postup představuje nekalou soutěž, dne 25. února 2013 podala u obchodního soudu v Paříži ve Francii proti společnostem TM a TF žalobu na náhradu škody z důvodu, že se dopustily jednání nekalé soutěže.

Právní stránka: Kromě toho, že spor ve věci v původním řízení se vztahuje k jednání samotného nabyvatele, jednala společnost Expert France výlučně za účelem obrany vlastních zájmů, a nikoli obrany zájmů věřitelů v tomto úpadkovém řízení. Konečně tato žaloba směřuje proti společnostem TM a TF, jejichž jednání je upraveno jinými pravidly, než jsou pravidla použitelná v rámci úpadkového řízení. Případné důsledky takové žaloby by tak nemohly mít žádný vliv na úpadkové řízení. Pokud jde o intenzitu vztahu existujícího mezi soudní žalobou a úpadkovým řízením, je zajisté pravda, že ve věci v původním řízení žaloba na náhradu škody směřuje vůči společnosti TM, nabyvateli odvětví činnosti v rámci úpadkového řízení. Nabyté právo, jakmile se stane součástí majetku nabyvatele, si však nemůže zachovat přímou souvislost s úpadkem dlužníka za všech okolností. V tomto kontextu je třeba uvést, že ačkoli nelze zpochybnit existenci vztahu mezi žalobou ve věci v původním řízení a úpadkovým řízením vedeným vůči společnosti Expert Maschinenbau, tento vztah se nejeví jako dostatečně přímý ani dostatečně úzký k tomu, aby byla působnost nařízení č. 44/2001 vyloučena, a aby se tedy použilo nařízení č. 1346/2000.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 2. července 2009, *SCT Industri*, C-111/08, EU:C:2009:419/10, EU:C:2013:105; ze dne 4. září 2014, *Nickel & Goeldner Spedition*, C-157/13, EU:C:2014:2145.

Relevantní právní úprava: Článek 3 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 o úpadkovém řízení.

Maio Marques da Rosa (věc C-306/16)

Datum rozhodnutí: 9. listopadu 2017

Závěr: *Právo EU nevyžaduje, aby minimální nepřetržitý odpočinek v týdnu v délce dvaceti čtyř hodin, na který má pracovník nárok, byl poskytnut nejpozději v den následující po období šesti po sobě jdoucích odpracovaných dnů, ale ukládají, aby tento byl poskytnut v rámci každého období sedmi dnů.*

Skutkové okolnosti: Žalobce v původním řízení, A. F. Maio Marques da Rosa, byl mezi roky 1991 a 2014 zaměstnancem společnosti Varzim Sol, majitele kasina v Póvoa de Varzim v Portugalsku. Uvedené kasino je otevřeno každý den s výjimkou 24. prosince, a to od 15 hod. do 3 hod. od neděle do čtvrtka a od 16 hod. do 4 hod. v ostatních dnech. Z předkládacího rozhodnutí plyne, že práce žalobce v původním řízení byla organizována tak, že se střídaly doby práce a odpočinku, přičemž zaměstnanci podle předem stanovených rozvrhů jeden druhého střídali na stejných pracovištích. Předkládající soud uvádí, že během let 2008 a 2009 A. F. Maio Marques da Rosa někdy pracoval i sedm po sobě jdoucích dní. Uvádí rovněž, že pracovníci společnosti Varzim Sol pracující v herních sálech měli od roku 1988 nárok na dva nepřetržité dny odpočinku v týdnu, z nichž ten první vyplýval ze zákoníku práce a druhý, doplňkový, z podnikových dohod mezi odborovým sdružením zaměstnanců bank kasin a dalších zaměstnanců a společností Varzim Sol. Kromě toho v roce 2010 Varzim Sol upravila organizaci práce tak, aby zaměstnanci nepracovali více než šest po sobě jdoucích dní. Dne 16. března 2014 došlo na základě hromadného propouštění k ukončení pracovního poměru žalobce v původním řízení. Ten následně podal žalobu znějící na to, aby bylo společnosti Varzim Sol uloženo zaplatit mu částku 18 602 eur jako náhradu škody, jelikož sedmý den práce měl být odměňován jako přesčasové hodiny a nebyla mu přiznána náhradní doba odpočinku. Rovněž požadoval zaplacení částky 7 679 eur z důvodu, že druhý den odpočinku v týdnu mu nebyl vždy přiznán včas, přičemž všechny částky by měly být navýšeny o úroky.

Právní stránka: článek 5 směrnice 2003/88 poskytuje členským státům v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení, jelikož jim ukládá

povinnost přijmout opatření umožňující zajistit, aby každému pracovníkovi byl poskytnut minimální nepřetržitý odpočinek v délce dvaceti čtyř hodin a navíc jedenáctihodinový denní odpočinek stanovený v článku 3 směrnice 2003/88 v rámci období sedmi dnů, aniž ale upřesňuje okamžik, kdy by tento minimální odpočinek měl být poskytnut. Nicméně i když nebrání vnitrostátní právní úpravě, která pracovníkovi nezaručuje možnost čerpat minimální odpočinek nejpozději sedmý den následující po šesti po sobě jdoucích dnech práce, nic to nemění na tom, že uvedený pracovník může za všech okolností těžit z ochrany stanovené ve směrnici 2003/88 ve vztahu k dennímu odpočinku a k maximální délce týdenní pracovní doby. Mimoto uvedená směrnice zavádí minimální normy ochrany pracovníka v oblasti úpravy pracovní doby. Podle článku 15 uvedené směrnice jsou totiž členské státy oprávněny uplatňovat nebo zavádět právní a správní předpisy, které jsou příznivější pro ochranu bezpečnosti a zdraví pracovníků, nebo napomáhat nebo umožňovat uplatňování kolektivních smluv nebo dohod uzavřených mezi sociálními partnery, které jsou příznivější pro ochranu bezpečnosti a zdraví pracovníků. V tomto ohledu přísluší předkládajícímu soudu ověřit, zda a v jakém rozsahu vnitrostátní právní úprava použitelná ve věci v původním řízení takovou širší ochranu stanoví. Co se týče čl. 31 odst. 2 Listiny, je třeba konstatovat, že toto ustanovení stanoví, že každý pracovník má právo na stanovení maximální přípustné pracovní doby, na denní a týdenní odpočinek a na každoroční placenou dovolenou. Z vysvětlivek k Listině (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17) přitom plyne, že toto ustanovení vychází ze směrnice 93/104, jakož i z článku 2 Evropské sociální charty a z bodu 8 Charty základních sociálních práv pracovníků Společenství. Čl. 31 odst. 2 Listiny proto nemůže poskytnout nové informace pro výklad článku 5 směrnice 2003/88.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 9. září 2003, *Jaeger*, C-151/02, EU:C:2003:437, jakož i ze dne 23. prosince 2015, *Komise v. Řecko*, C-180/14, nezveřejněný, EU:C:2015:840.

Relevantní právní úprava: Článek 5 směrnice Rady 93/104/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/34/ES, jakož i čl. 5 první pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby.

Teodor Ispas a Anduța Ispas (věc C-298/16)

Datum rozhodnutí: 9. listopadu 2017

Závěr: *Obecná zásada unijního práva, kterou je respektování práva na obhajobu, musí být vykládána v tom smyslu, že ve správních řízeních týkajících se kontroly a stanovení vyměřovacího základu daně z přidané hodnoty musí mít jednotlivec možnost, aby mu byly na základě jeho žádosti poskytnuty informace a dokumenty obsažené ve správním spise, jež orgán veřejné správy zohlednil k přijetí tohoto rozhodnutí, kromě případu, kdy je omezení přístupu k uvedeným informacím a dokumentům odůvodněno cíli obecného zájmu.*

Skutkové okolnosti: U manželů Ispasových, kteří jsou developery s nemovitostmi, proběhla daňová kontrola za období od 1. ledna 2007 do 31. prosince 2011. Cílem této kontroly bylo ověřit jejich daňové doklady a účetnictví týkající se jejich činností v oblasti obchodu s nemovitostmi, jakož i způsob, jakým vypočítali, přiznali a uhradili své daňové povinnosti. V návaznosti na tuto daňovou kontrolu se zjistilo, že manželé Ispasovi získali pět stavebních povolení od místní rady ve Florești v Rumunsku a že byty postavené na základě těchto povolení se začaly prodávat v prosinci 2007. Vzhledem k tomu, že manželé Ispasovi uzavřeli 73 smluv o prodeji, vykonávali hospodářskou činnost a tyto transakce měly pokračující charakter, rozhodlo generální finanční ředitelství ve městě Kluž, že měli postavení osob povinných k dani pro účely DPH a že dotčené transakce jsou zdanitelné na základě této daně. Výkon této hospodářské činnosti začal ke dni vzniku prvních výdajů souvisejících s výstavbou dotčených nemovitostí, a nikoli v den jejich prodeje. Generální finanční ředitelství ve městě Kluž proto dne 25. dubna 2012 vydalo dva daňové výměry, kterými bylo oběma manželům uloženo zaplacení dodatečné částky DPH ve výši 513 489 rumunských lei (RON) (přibližně 114 000 eur) a částky 451 546 RON (přibližně 100 000 eur) jako úroků z prodlení, jakož i částky 7 860 RON (přibližně 1 700 eur) jako penále za prodlení. Manželé Ispasovi napadli tyto daňové výměry žalobou k odvolacímu soudu v Kluži. Ve svých žalobách, které uvedený soud spojil ve společné řízení, se žalobci domáhali prohlášení neplatnosti uvedených daňových výměrů z důvodu nedodržení jejich práva na obhajobu.

Právní stránka: Na vnitrostátní daňové orgány se nevztahuje obecná povinnost poskytnout úplný přístup ke spisu, který mají, ani předložit z úřední povinnosti dokumenty

a informace, na nichž je plánované rozhodnutí založeno. V řízení o daňové kontrole, kterým se má ověřit, zda daňoví poplatníci splnili své povinnosti v dané oblasti, je totiž legitimní od nich očekávat, že požádají o přístup k těmto dokumentům a informacím, aby případně poskytli vysvětlení nebo uvedli své důvody vůči názoru daňové správy. Účinné dodržování práva na obhajobu tedy vyžaduje, aby existovala skutečná možnost přístupu k uvedeným dokumentům a informacím, kromě případu, kdy je omezení takového přístupu odůvodněno cíli obecného zájmu. Obecná zásada dodržování práva na obhajobu totiž nepředstavuje absolutní právo, nýbrž může obsahovat omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a nepřijatelným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv. V tomto ohledu v rámci řízení o daňové kontrole a o stanovení vyměřovacího základu DPH může být cílem takových omezení zaktovených vnitrostátní právní úpravou zejména ochrana požadavků důvěrného zacházení nebo profesního tajemství, kterým může poskytnutí přístupu k některým informacím nebo některým dokumentům škodit. Ke zjištění toho, zda tyto požadavky vyplývající ze zásady efektivity jsou v projednávaném případě splněny, je třeba nejen posoudit obsah příslušných vnitrostátních procesních pravidel, ale i jejich konkrétní uplatnění. Toto posouzení přísluší předkládajícímu soudu.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 26. září 2013, *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, jakož i ze dne 3. července 2014, *Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041.

Toufik Lounes (věc C-165/16)

Datum rozhodnutí: 14. listopadu 2017

Závěr: *Státní příslušník třetího státu, se kterým uzavřel manželství občan Evropské unie, může mít odvozené právo pobytu v členském státě, kde oba pobývají, za podmínky, které nesmí být přísnější než podmínky stanovené směrnicí 2004/38 pro přiznání uvedeného práva státnímu příslušníku třetího státu, který je rodinným příslušníkem občana Unie, jenž využil svého práva volného pohybu a usadil se v jiném členském státě, než jehož je státním příslušníkem.*

Skutkové okolnosti: V září roku 1996 se P. N. García Ormazabal, španělská státní

příslušnice, přestěhovala do Spojeného království za účelem studia. Od té doby v tomto státě pobývá a od září 2004 zde pracuje na plný pracovní úvazek. Dne 12. srpna 2009 nabyla dotyčná britské státní občanství udělením a byl jí vydán britský cestovní pas, přičemž si zároveň ponechala i své španělské občanství. Během roku 2013 navázala dotyčná vztah s T. Lounesem, alžírským státním příslušníkem, který přicestoval do Spojeného království dne 20. ledna 2010 na základě turistického víza platného na dobu šesti měsíců a po uplynutí této doby zůstal na britském území nelegálně. P. N. García Ormazabal a T. Lounes uzavřeli dne 1. ledna 2014 církevní sňatek a dne 16. května 2014 uzavřeli v Londýně (Spojené království) sňatek občanský. Od té doby pobývají ve Spojeném království. Dne 15. dubna 2014 podal T. Lounes u ministra vnitra žádost o pobytovou kartu coby rodinný příslušník státního příslušníka EHP podle nařízení z roku 2006. Dne 14. května 2014 mu bylo doručeno oznámení určené osobě, která může být vyhoštěna, spolu s rozhodnutím o vyhoštění ze Spojeného království, které bylo odůvodněno tím, že překročil dobu povoleného pobytu v tomto členském státě v rozporu s kontrolami v oblasti imigrace. Dopisem ze dne 22. května 2014 informoval ministr vnitra T. Lounese o tom, že jeho žádost o pobytovou kartu byla zamítnuta, jakož i o důvodech tohoto zamítnutí.

Právní stránka: Jakkoliv směrnice 2004/38 nemůže založit odvozené právo pobytu státního příslušníka třetího státu v takové situaci, jako je situace T. Lounese, může být takovéto právo pobytu přesto vyvozeno z ustanovení Smlouvy o FUE týkajících se občanství Unie, a zejména čl. 21 odst. 1 SFEU, který každému občanu Unie přiznává právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou zejména omezení a podmínek stanovených ve Smlouvách. Situaci takového státního příslušníka členského státu, jako je P. N. García Ormazabal, který využil práva volného pohybu tím, že se přestěhoval a legálně pobýval na území jiného členského státu, totiž nelze stavět na roveň čistě vnitrostátní situaci pouze proto, že tento státní příslušník nabyl během tohoto pobytu vedle svého původního občanství i občanství hostitelského členského státu. Práva přiznaná tímto ustanovením státním příslušníkům členských států zahrnují právo vést v hostitelském členském státě běžný rodinný život, za přítomnosti jejich rodinných příslušníků. Skutečnost, že státní příslušník členského státu, který se přestěhoval do jiného členského státu a v tomto

státě pobývá, následně nabude státní občanství tohoto jiného členského státu vedle svého původního občanství, nemůže vést k tomu, že tomuto státnímu příslušníku bude uvedené právo odepřeno, neboť v opačném případě by byl popřen užitečný účinek čl. 21 odst. 1 SFEU.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 8. června 2017, *Freitag*, C-541/15, EU:C:2017:432, ze dne 25. července 2008, *Metock a další*, C-127/08, EU:C:2008:449, ze dne 8. listopadu

2012, *Iida*, C-40/11, EU:C:2012:691, a ze dne 12. března 2014, *O. a B.*, C-456/12, EU:C:2014:135.

Relevantní právní úprava: Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, čl. 21 odst. 1 SFEU.

Připravil: Jan Tlamycha

Novinky z nakladatelství Wolters Kluwer

Nekalé obchodní praktiky

Blanka Vítová, Markéta Etlíková

Monografie přináší komplexní analýzu právní úpravy ochrany spotřebitele v oblasti nekalých obchodních praktik, tj. jak právní úpravy obsažené v českých zákonech, zejména v zákoně č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, tak především ve směrnici 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu.

Autorky v knize kriticky rozebírají implementaci směrnice českým zákonodárcem a formulují též své úvahy de lege ferenda. Kniha však není přínosná jen pro vědu, ale rovněž pro praxi. Součástí monografie je rozbor a interpretace nekalých obchodních praktik, včetně přehledných „blacklistů“ klamavých a agresivních obchodních praktik.

V souvislosti se zesilující ochranou spotřebitele v rámci Evropské unie bude kniha užitečná nejen pro advokáty, státní orgány a soudy, ale i pro laického čtenáře, kterému může pomoci zorientovat se ve složité právní úpravě.

Odměňování exekutivy akciových společností

Klára Hurychová, Ondřej Trubač, Michal Vrajík

Právní monografie Odměňování exekutivy akciových společností se věnuje problematice odměňování členů řídicích orgánů a další exekutivy akciových společností, která je klíčovou oblastí řádné správy a řízení společností (corporate governance). Jde o velmi aktuální a diskutované téma rezonující ve společnosti po nedávné finanční krizi zapříčiněné mimo jiné právě selháním pravidel odměňování ve finančních a úvěrových institucích a velkých kótovaných společnostech.

Předkládaná publikace si klade za cíl zanalyzovat nedávný vývoj pravidel odměňování jak v ČR, tak na globální úrovni, a zhodnotit, nakolik a jakým způsobem tato pravidla ovlivňují řízení a fungování akciových společností. Autoři se zaměřují na pravidla a praxi v oblasti odměňování členů řídicích orgánů

a další exekutivy nejen v soukromých společnostech, ale i ve společnostech veřejných. Velmi důležitou oblast představuje odměňování exekutivy stojící mimo řídicí orgány společností, a proto publikace věnuje pozornost také pracovněprávním otázkám odměňování exekutivy. Opomenuta nezůstala ani veřejnoprávní rovina odměňování.

Publikace si můžete objednat na obchod.wolterskluwer.cz nebo ji koupíte u svého knihkupce.